

УДК 347.1

Г. Грігорянц,асистент кафедри права інтелектуальної власності та корпоративного права
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОВИЙ СТАТУС ПРОВАЙДЕРА ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

У сучасному світі боротьба з піратством у мережі Інтернет стала чинником появи нових правил та порядку користування Інтернетом. Два десятиліття тому неможливо було уявити, що технології стануть настільки поширеними, що будуть цілеспрямовано використовуватись у злочинних цілях. Сучасний розвиток права інтелектуальної власності, у тому числі авторського права, диктує нові умови щодо користування та придбання результатів інтелектуальної діяльності. Інформація визнається одним із найцінніших і найважливіших ресурсів, що належить творцям та правоволодільцям. З метою охорони інтересів правоволодільців вільне поширення в мережі Інтернет результатів інтелектуальної власності зазнає суттєвих обмежень, за порушення яких законодавством окремих зарубіжних країн передбачені великі штрафні санкції.

Нагальною проблемою, яка існує в національній практиці, є визначення правового статусу окремих учасників відносин, що виникають у мережі Інтернет. Одним із таких учасників є провайдер, під яким пропонується розуміти не лише особу, яка постачає послуги щодо підключення та обслуговування мережі Інтернет, а й інших інформаційних посередників.

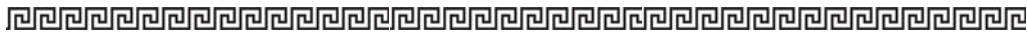
Так, С.О. Ємельянчик виділяє три основні види інтернет-провайдерів: «провайдери доступу» (Access-Provider), «провайдери присутності» (Presence-Provider) та «провайдери змісту» (Content-Provider). Під «провайдерами доступу» розуміються суб'єкти, які, маючи у своєму розпорядженні необхідне технічне устаткування

(комп'ютерну мережу, що має постійне з'єднання з Інтернетом і включає комп'ютери, – сервери доступу, через які здійснюється підключення), надають доступ в Інтернет. «Провайдери присутності» забезпечують віртуальну присутність користувача в мережі шляхом надання свого дискового простору на сервері для розміщення ресурсів користувача («хостинг»). «Провайдери змісту» забезпечують інформаційне наповнення мережі Інтернет шляхом розміщення й надання доступу до інформації користувачам [1, с. 80].

Права, обов'язки та відповідальність зазначених суб'єктів мають бути закріплені в законодавстві, оскільки в сучасному світі провайдер виступає спеціальним суб'єктом права, який надає користувачам доступ і можливість розмішувати продукцію в мережі Інтернет, у тому числі піратську. З огляду на недостатньо повне визначення правового статусу провайдерів за законодавством України важливе значення має дослідження досвіду окремих зарубіжних країн щодо визначення прав та обов'язків провайдерів у сфері захисту прав інтелектуальної власності.

У Канаді за надходження провайдеру повідомлення від суб'єкта авторського права про те, що абонент зробив доступними або завантажив до системи обміну файлами контент із порушенням авторського права та/або суміжних прав, інтернет-провайдер зобов'язаний направити повідомлення абоненту та контролювати його діяльність певний період часу, проте не вчиняє жодних інших дій: не передає особисту інформацію абонента, не видаляє її зміст із системи, не

скасовує послуги для абонента. Якщо матеріал, що порушує авторське право, не буде видалено добровільно, суб'єкт авторського права та суміжних прав має можливість звернутись до суду з вимогами про розкриття даних про особу користувача, про усунення контенту, про захист порушеного права. Провайдер усуває такий контент лише на підставі рішення суду, при цьому застосовується такий спосіб захисту, як судова заборона.

У Великобританії суб'єктами авторського права й суміжних прав складається список IP-адрес, з яких відбуваються регулярні порушення їхніх прав. Такі списки пересилаються відповідному провайдеру разом зі звітом про порушення авторського права. Провайдер має перевірити, чи відповідає це повідомлення встановленим у законі вимогам, та повідомляє користувача послуг про ймовірне порушення. На наступному етапі суб'єкт права надсилає запит провайдеру про надання списку імовірних порушників. Цей список містить анонімний перелік усіх користувачів, які досягли межі порушень, з відміткою про порушення. Після цього суб'єкт права може звернутись до суду для отримання судового рішення щодо ідентифікації користувача послуг та із цією інформацією розпочати судовий процес щодо порушення авторського права [2, с. 130–131].

Законодавство Франції визначило статус провайдерів як суб'єктів відносин із захисту авторських і суміжних прав та поклало на них певні зобов'язання. З огляду на букву закону провайдери під час звернення Вищого органу у сфері захисту авторських прав в Інтернеті зобов'язані надати інформацію про користувача (поштову адресу, особову інформацію, телефон та електронну адресу). Більше того, провайдери під час складання та підписання договору про послуги зі своїми клієнтами зобов'язані включити пункти про законні способи споживання культурного цифрового продукту, про відповідальність за нелегальне використання цифрового культурного продукту, про

методи захисту інтернет-з'єднання. За встановлення особи злочинця провайдер відправляє йому попереджувальні листи, якщо ж вони не здійснюють належного впливу, у справу можуть вступати судові органи [3, с. 170].

У Федеративній Республіці Німеччина передбачено врегулювання суперечок щодо розміщення об'єктів авторського права й суміжних прав у мережі Інтернет у судовому порядку. При цьому, якщо встановлено, що порушення відбувалось у комерційному обсязі, суб'єкт авторського права й суміжних прав може звернутись до суду з проханням надання провайдером назви та адреси відповідної особи – можливого порушника. Суд має оцінити, чи є виправданим втручання в захист персональних даних порушника, з огляду на важкість порушення авторського права.

У США передбачений механізм припинення доступу до матеріалів, щодо яких існує підозра в порушенні авторського права, а також схема відповідальності провайдера за порушення авторського права в мережі Інтернет [2, с. 132–133].

Практика визначення статусу провайдера в мережі Інтернет таких держав, як США, Франція, Федеративна Республіка Німеччина, Канада, Великобританія, може бути використана з метою вдосконалення механізмів боротьби з піратством в Україні. Однак вона потребує значних фінансових витрат, підвищення рівня професійної підготовки кадрів та технічного оснащення.

У Російській Федерації законодавство дозволяє правовласнику звернутись до Роскомнадзору, який упродовж трьох робочих днів має визначити хостинг-провайдера сайту зі спірним контентом і направити йому повідомлення про порушення прав інтелектуальної власності. Провайдер упродовж одного робочого дня повідомляє про це власника інформаційного ресурсу (сайту), на якого саме покладається обов'язок із видалення інформації. У разі неприйняття ним будь-яких заходів відомості направляються операторам

зв'язку, які повинні будуть блокувати доступ користувачів до всього сайту. Якщо суд згодом визнає заблокований контент законним, доступ до нього знову буде відкрито [5, с. 423].

В Ірландії із січня 2009 р. користувачів файлообмінних мереж, що порушують авторські права, відключають від Інтернету. Відключення проводить найбільший провайдер країни – компанія «Eigcom», яка має намір домогтись подібних заходів від усіх інтернет-провайдерів Ірландії. У Китайській Народній Республіці сайти не закривають, проте піддають суворій перевірці. У цій країні діє постанова, згідно з якою кожен музичний трек, що з'являється на будь-якому китайському музичному сайті, спочатку має отримати дозвіл на публікацію від державних органів і правласника запису. Причому з кожним треком повинен поставлятися текст пісні двома мовами – мовою оригіналу та в китайському перекладі. У Бразилії з кінця 2008 р. діє закон про боротьбу з кіберзлочинністю, згідно з яким інтернет-компанії зобов'язані заводити досьє на своїх клієнтів. За новим законом інтернет-провайдери зобов'язані зберігати інформацію про всі підключення своїх клієнтів до мережі до 3 років та надавати її на першу вимогу правоохоронних органів. Крім того, постачальники послуг зобов'язані повідомляти про будь-які ознаки злочину, що здійснюється в мережі Інтернет [6, с. 16].

У Данії існує припис 3 місяці зберігати за рішенням суду на вимогу правоохоронних органів персональні дані користувачів та інформацію про передані повідомлення. Доступ до сайтів, які містять або мають посилання на матеріали, що порушують авторські права, блокується провайдером за рішенням Верховного суду Данії [7, с. 77–78].

Варто зауважити, що в міжнародній практиці та законодавстві не вироблено єдиного підходу щодо визначення правового статусу провайдера та його ролі в попередженні й припиненні порушень авторських і суміжних прав у

мережі Інтернет. На підставі аналізу законодавства зарубіжних країн вбачається можливим виділити три підходи до визначення правового статусу провайдера:

1) «розширений» – на вимогу правоволодільця провайдер має право контролювати діяльність користувача, на якого було отримано скаргу; згідно з рішенням органу владних повноважень він повинен надавати конфіденційну інформацію про користувачів, видаляти піратський контент або блокувати доступ до сайтів, на яких він міститься; на основі рішення суду провайдер має припиняти доступ порушники до мережі Інтернет (наприклад, у Франції, США, Китайській Народній Республіці, Бразилії). Позитивним моментом використання цього підходу є швидкість реагування на порушення авторських і суміжних прав у мережі Інтернет, однак він призводить до певних випадків зловживання та порушення прав осіб на конфіденційну інформацію;

2) «обмежений» – на вимогу правоволодільця провайдер має право контролювати діяльність користувача, на якого було отримано скаргу, однак розкриття конфіденційної інформації, блокування сайтів та припинення доступу до мережі Інтернет може відбуватись лише на основі рішення суду (наприклад, у Канаді, Федеративній Республіці Німеччина, Великобританії, Російській Федерації). Є найбільш дієвим та справедливим підходом до вирішення проблеми забезпечення провайдером охорони авторських і суміжних прав у мережі Інтернет, при цьому враховує права особи на конфіденційність інформації;

3) «вузький» – провайдер має право контролювати дії користувачів лише на вимогу державних органів, при цьому розголошення конфіденційної інформації, блокування сайтів та припинення доступу до мережі Інтернет може відбуватись лише на основі рішення суду (наприклад, в Україні, Данії). Світовою спільнотою цей підхід вважається менш ефективним, оскільки не гарантує

швидкість реагування на порушення в мережі Інтернет. Однак варто зауважити, що така модель забезпечення прав авторів і правоволодільців має право на життя, особливо в менш розвинених країнах, оскільки забезпечення провайдерів засобами контролю всіх користувачів мережі Інтернет є достатньо складною з фінансового й технічного боку процедурою.

Проблема визначення повноважень інтернет-провайдерів більшістю країн світу вирішується покладенням на останніх певних функцій, пов'язаних із наглядом та перевіркою діяльності користувачів у мережі Інтернет. У деяких країнах інтернет-провайдери виконують рішення державних органів щодо видалення піратського контенту, закриття сайтів, відключення користувача від мережі. В Україні, на жаль, діяльність провайдерів у мережі Інтернет не має чіткої регламентації та є актуальною, оскільки сьогодні провайдери України не зобов'язані контролювати діяльність користувачів, надавати інформацію про клієнтів (надають лише на підставі рішення суду) та не беруть участь у процесі охорони об'єктів авторського права й суміжних прав від піратства в мережі Інтернет. Лише провайдери змісту (провайдери, які контролюють наповнення сайтів мережі Інтернет) мають можливість контролювати інформацію, яка знаходиться на сайті, видаляти її, при цьому така діяльність ініціюється лише автором або правовласником та цілком залежить від волі провайдера.

Іншим дискусійним питанням у сфері охорони об'єктів авторського права й суміжних прав у мережі Інтернет є відповідальність за піратський контент, що розміщується в мережі. По-перше, не закріплено чіткий перелік суб'єктів правовідносин мережі Інтернет; по-друге, не визначено, хто несе відповідальність за завантаження піратського контенту на сайт: провайдер, власник сайту або користувач (з огляду на норми права це користувач, однак виникає проблема його ідентифікації та притягнення до відповідаль-

ності). Окрім особи, яка безпосередньо розміщує твір чи об'єкт суміжних прав у мережі, розглядалась можливість притягнення до відповідальності осіб, які надають хостинг порушнику, а також провайдерів, які забезпечують технічний доступ до мережі Інтернет, через труднощі з ідентифікацією правопорушника, який протиправно завантажив твори (об'єкти суміжних прав) у цифрову мережу [8, с. 7]. Можливість притягнення до відповідальності інтернет-провайдерів та власників домену не є цілком вирішеною. Зазвичай відповідальність за розміщену на сайті інформацію несе провайдер або власник домену. Проте здійснювати перевірку всього контенту на його відповідність встановленим нормам і на предмет дотримання авторського права фізично неможливо. Навіть якщо невідповідність буде оперативно виявлено, відстежити несанкціоноване копіювання твору та розміщення його на інших ресурсах неможливо. Попередження власника хостингу про відповідальність за несанкціоноване використання твору навряд чи можна вважати дієвим засобом захисту об'єктів авторського права в мережі. За таких умов неможливе також судове переслідування, що пояснюється низкою об'єктивних технічних, економічних, соціальних і юридичних причин [9, с. 214].

На сьогодні в низці країн світу прийнято предметні закони, що стосуються інституту відповідальності провайдерів. Так, у шведському законі, що регулює відповідальність власників дошок оголошень, встановлюється, що вони зобов'язані видаляти повідомлення третіх осіб у тому випадку, якщо інформація, яка міститься в повідомленнях, порушує низку норм кримінального та цивільного законодавства (у частині авторського права). Під час аналізу іноземних судових прецедентів (насамперед тих, що мали місце в США) можна зробити висновок, що за відсутності предметної норми в законі суд діє по-різному, проте завжди звертає увагу на характер волевиявлення

провайдера за отримання інформації про порушення прав третіх осіб за допомогою функціонування його інформаційних ресурсів і систем [10].

До законодавства Російської Федерації також були внесені певні зміни. Федеральний закон «Про інформацію, інформаційні технології і про захист інформації» передбачив, що правласник у разі виявлення в інформаційно-телекомунікаційних мережах, у тому числі в мережі Інтернет, фільмів (кінофільмів, телефільмів) або інформації, необхідної для їх отримання з використанням інформаційно-телекомунікаційних мереж, які поширюються без його дозволу чи іншої законної підстави, має право звернутись до органу виконавчої влади, який здійснює функції з контролю та нагляду у сфері засобів масової інформації, масових комунікацій, інформаційних технологій і зв'язку, із заявою про прийняття заходів щодо обмеження доступу до інформаційних ресурсів, які поширюють такі фільми чи інформацію, на підставі судового акта, який набрав чинності. Цивільний кодекс Російської Федерації було доповнено статтею, яка передбачає відповідальність інформаційного посередника, а також містить визначення інформаційного посередника як особи, що здійснює передачу матеріалу в інформаційно-телекомунікаційній мережі, у тому числі в мережі Інтернет, особи, яка надає можливість розміщення матеріалу або інформації, необхідної для його отримання з використанням інформаційно-телекомунікаційної мережі, особи, що надає можливість доступу до матеріалу в цій мережі [11]. Зміни були внесені також до Арбітражного процесуального кодексу Російської Федерації та до Цивільного процесуального кодексу Російської Федерації, які стосуються попередніх забезпечувальних заходів і порядку розгляду справ у судах.

Навколо Федерального закону «Про інформацію, інформаційні технології і про захист інформації» ведеться чимало дискусій. Негативна оцінка закону

навіть була висловлена в суспільній ініціативі, поданій ще в 2013 р., у якій цей закон визначається як «антипіратський закон», «закон про довільні блокування» або «російська SOPA». На думку авторів ініціативи, він був прийнятий у стислі терміни без урахування думки представників інтернет-галузі та без громадського обговорення, незважаючи на резонансний характер і численні вказівки експертів на неопрацьованість законопроекту та ризику, які спричинить його прийняття [12]. Однак, за висновком експертної робочої групи федерального рівня, робити висновки про цей закон зарано, оскільки потрібно дослідити практику його правозастосування [13].

Прийняття змін до законодавства дало змогу Російській Федерації більш активно боротись із піратськими сайтами, оскільки передбачається їх блокування, якщо піратський контент не буде видалений у певні строки. Однак на більшості сайтів, які містять нелегальний контент, піратами вже розроблені рекомендації для користувачів мережі, що дають змогу обходити блокування (наприклад, на сайті kinokong.net); при цьому адміністрація сайту зазначає: «Блокування є незаконним. Роскомнадзор порушує Конституцію Російської Федерації. Обходячи блокування, ви не порушуєте закон, а навпаки, боретесь із беззаконням» [14].

На основі аналізу законодавства зарубіжних країн можна зробити висновок про те, що відповідальність провайдерів є необхідним заходом для забезпечення прав авторів і правоволодільців, що має застосовуватись на основі рішення суду за такі дії: свідоме розміщення піратського контенту; невидалення, несвоєчасне видалення цього контенту після звернення автора або правоволодільця (на основі рішення служби із захисту прав інтелектуальної власності); незакриття сайтів, які систематично порушують законодавство про охорону авторського права й суміжних прав (на вимогу суду); нерозкриття інформації про користувачів,

які систематично порушують законодавство про охорону авторського права й суміжних прав (на вимогу суду).

Питання відповідальності користувачів, які розміщують піратський контент, необхідно вирішувати лише в судовому порядку, при цьому недопустимим є обмеження прав громадян на доступ до інформації без законно винесеного рішення суду. Використання тільки правових заходів не приводить до позитивного ефекту, необхідний комплексний підхід, який буде включати зміни в правосвідомості, культурі громадян, а також удосконалення технічних способів захисту та співробітництво держави, авторів, правовласників, провайдерів і користувачів у боротьбі з піратством у мережі Інтернет.

У законодавстві більшості країн світу закріплюються дедалі жорсткіші норми щодо регулювання діяльності у сфері авторського права й суміжних прав. Наприклад, у США введено новий спосіб боротьби з піратством. Під час скачування неліцензійного контенту користувачеві спочатку буде винесено декілька попереджень; також одним із видів попереджень може бути «урізання» швидкості доступу до Інтернету, а потім можуть зовсім позбавити можливості тривалий час користуватись Інтернетом.

У Федеративній Республіці Німеччина більш жорсткі методи боротьби з піратством. Німецькі провайдери щомісяця передають правовласникам персональні дані приблизно 300 тисяч своїх користувачів, які порушують закон про авторські права. Потім власники контенту надсилають порушникам листи з пропозицією заплатити компенсацію від 300 до 1 200 євро, і найчастіше отримують її без тривалих судових формальностей. Відомо, що такий підхід привів до зниження рівня онлайн-піратства на 20% із 2008 р.

У Японії до інтернет-піратства ставляться з особливою суворістю. Нещодавно японський уряд схвалив новий законопроект, згідно з яким за будь-який злочин у мережі Інтернет або за

використання крадених піратських матеріалів каратимуть величезним штрафом або позбавленням волі на строк від 2 до 10 років. Покаранню буде підданий будь-який користувач Інтернету, який свідомо або через незнання завантажить піратський чи неліцензійний файл із порушенням авторських прав, у тому числі зображення, тексти, музику, відео та інший вміст мережі. Провайдери Японії зобов'язані будуть на першу вимогу повідомити про порушників у відповідні органи. Також будуть покарані ті, хто придбає неліцензійні CD- й DVD-диски та операційні системи. Порушник авторських прав повинен буде заплатити штраф у розмірі 25 000 доларів або відсидіти у в'язниці 2 роки. За завантаження ігор, фільмів чи музики накладається штраф у розмірі 10 000 доларів або відбуття покарання протягом 10 років [15].

Варто зауважити, що окремі дослідники підтримують необхідність збільшення відповідальності за піратські дії та ідею застосування таких методів покарання, як позбавлення волі й великі штрафи, навіть за некомерційне використання неліцензійного контенту. Така тенденція переважає в новому законодавстві багатьох розвинених країн, однак в Україні та інших країнах, які розвиваються, вона призведе до масових протестів і зменшення обсягів використання об'єктів права інтелектуальної власності й суміжних прав. Збільшення відповідальності шляхом встановлення великих грошових санкцій є доцільним в економічно розвинених країнах, що зумовлюється платіжною спроможністю їхніх громадян купувати саме ліцензійну продукцію, а не використовувати піратську, а також є можливість сплачувати штрафи такого розміру.

Одним із найбільш лояльних щодо користувачів Інтернету є антипіратський закон у Нідерландах. Так, завантаження фільмів, музики чи книг у некомерційних цілях визнається домашнім копіюванням і залишається в межах закону, проте за завантаження

програмного забезпечення передбачено покарання. Крім того, завантажувати піратські матеріали можна, а поширювати – ні; відповідно, усі торрент-трекери визнані незаконними, а їх користувачі можуть понести покарання [16]. Цілком можливий такий варіант регулювання відносин у мережі Інтернет і для України, адже він фактично ґрунтується на згоді чи незгоді авторів і правоволоділців поширювати продукцію на безоплатній основі, а також позбавляє можливості обміну ліцензійною продукцією з іншими користувачами.

Чинний Закон Китайської Народної Республіки «Про авторське право» передбачає цивільну відповідальність за порушення авторських прав, у тому числі в мережі Інтернет. Відповідно до ст. ст. 48, 49 цього закону передбачено, що порушник авторського права має виплатити суб'єкту авторського права компенсацію за спричинену шкоду. При цьому компенсація виплачується залежно від завданих збитків. Якщо збитки можливо підрахувати, компенсація виплачується, виходячи з отриманих незаконних доходів порушника. У разі, якщо збитки чи нелегальні доходи порушника неможливо визначити, призначається компенсація в розмірі до 500 000 юанів (приблизно 81 200 доларів). До порушника застосовуються такі санкції, як конфіскація нелегальних доходів, конфіскація та знищення незаконної продукції, накладення штрафу. Якщо дії особи є злочином відповідно до Кримінального кодексу Китайської Народної Республіки, проводиться кримінальне розслідування. Згідно зі ст. 217 цього кодексу за порушення авторського права, вчиненого з метою отримання прибутку, передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк до 3 років із виплатою штрафу або накладення штрафу як самостійне покарання. За ті ж дії за особливо тяжких обставин, якщо отримана сума значного розміру, зокрема, за виробництво й розповсюдження літературних, музичних творів, кіно-, теле- та відеопродукції, комп'ютерних програм, творів образотворчого

мистецтва та інших творів без дозволу суб'єкта авторського права встановлено покарання у вигляді позбавлення волі на строк від 3 до 7 років та накладення штрафу. Відповідно до ст. 52 Кримінального кодексу Китайської Народної Республіки покарання у вигляді штрафу призначається в певній сумі з урахуванням обставин справи [17].

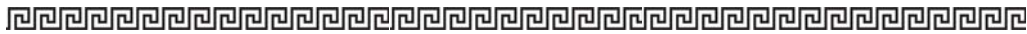
Французьке законодавство пішло шляхом посилення покарання за порушення авторських прав у мережі Інтернет. Це не завжди позитивно позначається на практиці, оскільки користувачі всесвітньої павутини просто не розуміють і не можуть відрізнити незаконне використання об'єктів авторських прав від правомірного користування цими благами [18, с. 138].

Розглянувши практику боротьби з піратством у мережі Інтернет у певних країнах світу, можемо зробити висновок, що більшість із них пішли шляхом збільшення відповідальності та обмеження прав користувачів і провайдерів. Рівень піратства в цих країнах зменшився, тобто такі зміни принесли позитивні результати. Однак повністю копіювати ці норми для українського законодавства вбачається недоцільним і навіть шкідливим. Насамперед необхідно встановити розумні ціни та скорегувати свідомість суспільства, інакше такі норми просто не будуть виконуватись і не дадуть змоги досягти бажаних позитивних зрушень.

На сьогодні для України найбільш придатними для запозичення є концепція вирішення цього питання в праві Нідерландів, а також деякі положення законодавства інших держав, що стосуються контролю провайдерами користувачів мережі Інтернет (з обмовкою, що надання особистої інформації до державних органів і блокування ресурсів не повинне здійснюватись без винесення судового рішення).

З метою законодавчого закріплення правового статусу провайдера мережі Інтернет пропонуємо в ст. 1 Закону України «Про телекомунікації» закріпити таке визначення контент-провай-

дери: особа, яка відповідає за інформаційне наповнення телекомунікаційної мережі.

У ст. 38 «Права операторів, провайдерів телекомунікацій» вищевказаного закону додати до назви «контент-провайдерів», а також п. 5 такого змісту: «Контент-провайдер мережі Інтернет має право на наповнення веб-ресурсу, який йому належить, будь-якою інформацією, що не порушує норми законів і права інших осіб; на видалення та виправлення інформації, що була розміщена іншими особами, якщо це не порушує їхні законні права; на відстеження піратського контенту в мережі Інтернет; на видалення піратського контенту у зв'язку зі зверненням автора та/або правовласника або за власною ініціативою».

У ст. 39 «Обов'язки операторів і провайдерів телекомунікацій» Закону України «Про телекомунікації» необхідно додати до назви «контент-провайдерів» та ще три положення: п. 7 («За рішенням суду провайдер доступу зобов'язаний надавати конфіденційну інформацію щодо користувача мережею Інтернет, яким було здійснено правопорушення»), п. 8 («За рішенням суду хостер-провайдер зобов'язаний блокувати доступ до сайтів, які містять неліцензійний контент») та п. 9 («Контент-провайдер мережі Інтернет зобов'язаний здійснювати контроль за діяльністю користувачів у мережі Інтернет, щодо яких автором та/або правоволодільцем була подана скарга, та виконувати рішення державного органу з питань інтелектуальної власності щодо видалення піратського контенту»).

Ключові слова: піратство в мережі Інтернет, провайдер, контент-провайдер, відповідальність.

Статтю присвячено дослідженню прав та обов'язків провайдера в зарубіжних країнах, його відповідальності за розміщення піратського контенту в мережі Інтернет. У сучасному світі провайдер виступає спеціальним суб'єктом права,

який надає користувачам доступ та можливість розміщувати продукцію в мережі Інтернет, у тому числі піратську. З огляду на недостатню повне визначення правового статусу провайдерів у законодавстві України важливе значення має дослідження досвіду окремих зарубіжних країн щодо визначення прав та обов'язків провайдерів, а також відповідальності у сфері захисту авторських і суміжних прав від піратства в мережі Інтернет.

Статья посвящена изучению прав и обязанностей провайдера в зарубежных странах, его ответственности за размещение пиратского контента в сети Интернет. В современном мире провайдер выступает специальным субъектом права, который предоставляет пользователям доступ и возможность разместить продукцию в сети Интернет, в том числе пиратскую. Учитывая недостаточно полное определение правового статуса провайдеров в законодательстве Украины, важное значение имеет исследование опыта отдельных зарубежных стран относительно определения прав и обязанностей провайдеров, а также ответственности в сфере защиты авторских и смежных прав от пиратства в сети Интернет.

The article is devoted to the study of the rights and provider obligations in foreign countries, its responsibility for the placement of pirated content on the Internet. In today's world, the provider acts as a special subject of law, which allows users to access and the ability to place products on the Internet, including piracy. Given enough a full definition of the legal status of providers in the Ukrainian legislation, the importance of research experience in certain foreign countries with respect to the definition of rights and obligations of providers, as well as responsibility in the protection of copyright and related rights piracy on the Internet.

Література

1. Ємельянчик С.О. Сторони договору про надання послуг доступу в Інтернет (договору Інтернет-провайдингу) / С.О. Ємельянчик // Актуальні проблеми права: теорія і практика : зб. наук. праць. – Луганськ, 2012. – № 25. – С. 79–83.
2. Капіца Ю.М. Спеціальні механізми захисту авторського права і суміжних прав у мережі Інтернет / Ю.М. Капіца, О.А. Рассомахіна, К.С. Шахбазян // Інформація і право. – 2012. – № 3(6). – С. 129–140.
3. Шлюндт Н.Ю. Проблемы соблюдения авторских прав в сети «Интернет» на примере России и Франции / Н.Ю. Шлюндт, Л.В. Кирюхина // Символ науки. – 2015. – № 3. – С. 169–171.
4. Злобина И.В. К вопросу об ответственности информационного посредника за нарушение интеллектуальных прав в сети Интернет / И.В. Злобина // Теория и практика общественного развития. – 2013. – № 10. – С. 422–424.
5. Вилинов А.А. Проблемы охраны авторского права и смежных прав при использовании информационно-телекоммуникационной сети «Интернет»: автореф. дисс. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 / А.А. Вилинов; Российская гос. академия интеллектуальной собственности. – М., 2012. – 20 с.
6. Омельченко І.К. Шляхи регулювання Інтернет-контенту в рамках національного законодавства України та міжнародних стандартів / І.К. Омельченко // Інформація і право. – 2014. – № 1. – С. 73–86.
7. Кохановська О.В. Спеціальні цивільно-правові способи захисту інформаційних прав: теоретичні та практичні аспекти / О.В. Кохановська // Підприємництво, господарство і право. – 2006. – № 4. – С. 7–9.
8. Петренко К.В. Проблеми захисту авторського права в мережі Інтернет / К.В. Петренко // Вісник Одеського національного університету імені І.І. Мечникова. – 2012. – Т. 17. – № 7. – С. 209–217.
9. Карпенко О.І. Проблема відповідальності інформаційних провайдерів (посередників) / О.І. Карпенко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://periodicals.karazin.ua/jls/article/view/1658/1402>.
10. О внесении изменений в отдельные законодательные акты Российской Федерации по вопросам защиты интеллектуальных прав в информационно-телекоммуникационных сетях : Федеральный закон от 2 июля 2013 г. № 187-ФЗ [Электронный ресурс]. – Режим доступу : http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_148497.
11. Отменить закон о произвольных блокировках интернет-ресурсов от 2 июля 2013 г. № 187-ФЗ (закон против интернета) : инициатива № 50Ф4494 // Российская общественная инициатива [Электронный ресурс]. – Режим доступу : <https://www.roi.ru/4494>.
12. Отменить закон о произвольных блокировках интернет-ресурсов от 2 июля 2013 г. № 187-ФЗ (закон против интернета) : экспертное заключение экспертной рабочей группы федерального уровня на общественную инициативу [Электронный ресурс]. – Режим доступу : https://www.roi.ru/upload/4494_Zakljuchenie.pdf.
13. Фильмы онлайн в хорошем качестве. Обход реестра [Электронный ресурс]. – Режим доступу : <http://kinokong.net/obgod-reestra.html>.
14. Токарев Д.А. Интернет-пиратство как нарушение авторских прав / Д.А. Токарев, С.Б. Ткачѳв, И.В. Кравченко // Развитие экономики региона: взгляд в будущее : матер. III городской науч.-практ. конф. (г. Волгоград, 6 декабря 2013 г.) / Волгоградский гос. архит.-строит. ун-т М-ва образования и науки РФ. – Волгоград : ВолгГАСУ, 2014. – [Электронный ресурс]. – Режим доступу : http://ups-1011752-796.host4g.ru/attachments/oi_economy.pdf#page=305.
15. Беззуб І.І. Боротьба з інтернет-піратством в Україні: оцінки експертів / І.І. Беззуб [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuvipar.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=874:internet-piratstvo&catid=8&Itemid=350.
16. Боротьба з піратством у сфері авторського права в Китаї [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ndiiv.org.ua/ua/news/view-borotba-z-piratstvom-u-sferi-avtorskoho-prava-v-kytaji.html>.
17. Селезнева Е.А. Правовое регулирование объектов интеллектуальной собственности в глобальной сети Интернет в российском и французском законодательствах / Е.А. Селезнева // Право и управление. XXI век. – 2013. – № 1(26). – С. 133–139.

